

[Alfred Jensen.]

de store indkomster, dem, som har deres indtægt fra andres slid og slæb, der havde betalt hovedparten hertil, men det er det jo ikke. De store indkomster beskattes — sammenlignet med andre lande i vor nærhed — på en særdeles lemfældig måde. Medens de således i England kan belægges med 80 pct. skat, i Sverige med 63 pct., bliver der i Danmark kun mulighed for at komme op på omkring 50 pct. Hertil kommer, at selskabsbeskatningen også er mere lemfældig hos os end i vore nabolande. På toppen af det kommer så, at de ændringer, der i de senere år er gennemført i skattelovgivningen, i allerhøjeste grad har begunstiget dem, der i forvejen besad en favoriseret stilling. Det gælder således udvidelsen af adgangen til skattefrihed for udgifter til opsparingsforsikringer af forskellig art, det gælder ændringer i afskrivningsreglerne, det gælder oprettelsen af skattefrie investeringsfonds, og jeg har vel også lov at sige, at det i nogen grad gælder den lettelse i motorafgifterne, der er gennemført i år. Selv om alle skulle have mulighed for at nyde godt af nogle af disse lempelser, forudsætter det dog indtægter, som arbejdets mænd og kvinder kun vanskeligt kan komme op på. Det er de dårligst stillede i vort samfund, dem, der har mindst at stå imod med, og som har mindst at undvære til statens overskud, der har måttet punge ud med hovedparten hertil.

De indirekte skatter på de mest elementære livsfornødenheder er blevet opretholdt i fuldt omfang. Det gælder således forhøjelsen af tobaks-, spiritus- og ølafgifterne fra 1957. Selv om stigningen i forbruget her i nogen grad kan forklare den store stigning på denne konto, hænger det dog i nogen grad sammen med forhøjelsen af afgifterne, og det er her hovedsagelig hos manden med den beskedne indtægt, pengene hentes. Det samme gælder tekstilafgiften. Den hviler som en urimelig byrde på de mindrebemidlede, der herigennem yder bidrag til styrkelsen af statsbudgettet, som finansministeren kalder det. Også gennem afgiften på tændstikker, konsum-is og glødelamper lægges der forholdsvis større byrder på de mindrebemidlede end på dem med de store indkomster. Jeg nævner det, omend disse afgifter ikke giver de store beløb på statens indtægtskonto.

Jeg vil også gerne i denne forbindelse nævne de 40 mill. kr., som flyder af statsbanernes takstforhøjelse. Det er også indtægter, som staten i allerhøjeste grad får fra de mindrebemidlede.

Finansministeren siger, at den stærke vækst i statens indtægter ikke skyldes forhøjelse af skattesatserne. Det er rigtigt, men derfor kan der godt ske en forøgelse af den reelle skattebyrde. Det er det, der sker, og det sker takket være progressionen i skatteskalaen.

Jeg har hørt, at andre ærede ordførere har været inde på samme problemer, og det glæder mig, at man er opmærksom på, at man selv med samme skattesatser kan komme op på større reelle skattebyrder end før. Selv om bundgrænsen for skattebetaling efterhånden er hævet til 4 500 kr. for forsørgere til staten, og visse småændringer som følge heraf er gennemført, virker progressionen dog for en lang række arbejderindtægter på en sådan måde, at arbejderne ved indtægtsstigning uden egentlig stigning i skatteevnen kommer til at betale både absolut og reelt mere i skat. Det nytter ikke at give nedslagsbeløb for gamle og hæve bundgrænsen, hvis der ikke samtidig sættes ind med ændring af skatteskalaen for de såkaldte mellemindtægter. Derfor har arbejdere, lavtlønnede funktionærer og tjenestemænd gennem de direkte skatter betalt alt for meget af statens overskud.

Jeg vil også gerne nævne hustrufradraget. Det uændrede fradrag på maksimalt 2 000 kr. for hustruindkomst virker selvsagt også på en sådan måde, at progressionen får større virkning ved en indtægtsstigning som følge af pristalsregulering. Da det nævnte beløb blev fastsat, var det lønregulerende pristol 292, altså med udgangspunkt i 1914, nu er det 448. Men det reelle indtægtstal er 453. Hvis der altså skulle være det samme forhold som i 1947, skulle det maksimale fradragsbeløb være hævet op til mindst 3 000 kr. Det er klart, at når det ikke er sket, virker progressionen også stærkere her.

Dertil skal føjes, at når flere hustruer har skaffet sig indtægt uden for hjemmet, så betyder det også, at skattebyrden for den jævne, arbejdsomme familie stiger, uden at ministeren behøver at røre ved skalaens satser.

Finansministeren nævnedes også i sin